

O GIRAFĂ ÎN SPAȚIU

și alte șapte lumi ascunse

POVEȘTILE
CRISTINEI

CRISTINA DONOVICI

Ilustrații de
Lavinia Fălcan

Cuprins

Mulțumiri / 5

Crabul fericit / 7

Norișorul roz / 17

Magia puterii / 25

O girafă în spațiu / 33

Țara Leneșilor / 41

Zânele din lumea noastră / 51

Liviu / 61

Orășelul Tabletelor / 71

La prețul de vânzare se adaugă 2%
reprezentând valoarea timbrului literar.

Crabul fericit

Crabul Rudy era mereu sufletul petrecerilor. Locuia într-o căsuță din alge pe care el, Rudy, le împletise fir cu fir împreună cu steluța-de-mare Della. Împreună reușiseră să ridice patru pereți și un acoperiș. Nu era o casă mare, nici foarte frumoasă, dar era mereu plină de prieteni: pești mici și mari, creveți, rechini pitici, pisici-de-mare și chiar sirenele surori veneau la Rudy cu mare drag. Uneori, se strângeau atât de mulți, încât erau nevoiți să iasă în fața casei, unde crabul îi servea cu brioșe din scoici și cu sirop de coral. Apoi toată lumea dansa cât era noaptea de lungă pe melodiile cântate de sirenele surori.

După plecarea musafirilor, Della, steluța-de-mare, îl ajuta pe Rudy să facă ordine. Apoi, când totul era curat lună, se așezau amândoi la masă, sorbeau încă un sirop de coral și povesteau:

— A fost cea mai reușită petrecere! spunea de fiecare dată Della.

— Așa ai zis și data trecută, îi răspundea Rudy.

— Păi, se pare că fiecare petrecere e chiar mai reușită decât cea de dinaintea ei! îi replica steluța-de-mare, râzând veselă.

— Tu știi că eu îmi doresc altceva, îi spunea Rudy, întristându-se.

— Știu, știu, îi răspundea steluța-de-mare, dar până atunci ne putem distra și așa, nu?

Della știa foarte bine ce își dorea crabul și de ce era supărat. I se părea că avea o casă prea mică și prea urâtă. Visul lui era să aibă un castel mare, făcut nu din alge împletite, ci din scoici colorate, lipite între ele, rezistente și frumoase. Își imagina ce petreceri grozave ar putea găzdui în castelul lui de scoici și cu ce ecou s-ar auzi cântecul sirenelor surori în camerele înalte.

— Știi, îi spunea Rudy steluței-de-mare, când o să am castelul de scoici o să putem să facem petreceri și mai reușite!

— Ah, nu știu ce să zic... îi răspundea Della căzută pe gânduri. Eu cred că ne simțim bine aici.

Așa își împărtășeau gândurile Della și Rudy până târziu în noapte. După câteva ore de somn bun, se apucau de muncă.

În regatul mării, toată lumea avea o treabă de făcut: peștișorii mai mici culegeau liane, rechinii căutau mâncare, iar creveții și pisicile-de-mare răspundeau de găsitul scoicilor. Toate erau transportate într-un mare depozit, unde sirenele surori ajutau la descărcatul mărfurilor, pe care le aranjau mai apoi pe rafturi. Della, steluța-de-mare, făcea încântătoare decorațiuni din pietre colorate, scoici sau liane, pe care le trimitea la magazine.

Ce făcea Rudy în tot acest timp? Nu îi ajuta. Își urma visul. Cât era ziua de lungă, strângea scoici pentru castelul lui. După ce

umplea câte un sac, îl așeza în spatele căsuței din alge. După un an de adunat, avea zeci de saci plini cu scoici mari și mici, albe ori colorate, numai bune de folosit la construirea unui uriaș castel. Așa, precum cel din visul lui.

Lucrurile s-au dat însă peste cap în regatul mărilor. Pentru că Rudy culesese aproape toate scoicile din împrejurimi, creveții și pisicile-de-mare nu le prea mai găseau. Și nu aveau cum să facă treaba cu care erau însărcinați. Rafturile din depozit erau tot mai goale, Della nu mai avea cu ce să facă decorațiuni, iar magazinele din regat nu mai aveau ce să vândă. Așa că, din când în când, după câte o zi de căutari zadarnice, câte un crevete ori o piscă-de-mare se opreau la ușa lui Rudy:

— Prietene, te rugăm să ne dai și nouă câteva scoici, nu am găsit astăzi nici măcar una!

— Nici vorbă! Nimeni nu se atinge de scoicile mele! Am nevoie de toate pentru castel.

— Ai putea să le dai măcar una! Încearcă Della să îl îmbuneze pe crabul încâpățânat. Ai destule în saci...

Degeaba. Rudy era de neclintit.

— Nici nu mă gândesc! Până aici! Până la scoici! spunea el.

Mai ales că mai avea doar câțiva saci de strâns până când ar fi avut suficiente scoici ca să își contruiască mărețul castel pe care îl visa. Așa că, deși vedea că prietenii lui sunt tot mai triști, Rudy nu le dădea niciodată vreo scoică. Unii dintre prieteni s-au supărat pe el atât de tare, încât nu au mai dorit să participe la petrecerile pe care continua să le țină în căsuța din alge. Dar lui Rudy nu îi păsa.

— Nimeni și nimic nu va sta în calea fericirii mele! îi spunea el steluței-de-mare, care nici nu mai știa ce să îi răspundă. Doar ofta. Și uite așa, zilele treceau. Sacii cu scoici ai crabului se înmulțeau, iar depozitul cu materiale pentru decorațiuni era tot mai gol. Și, cu fiecare sac plin pe care îl pune lângă peretele căsuței, Rudy mai pierdea un prieten. Nu mai venea aproape nimeni la petrecerile lui. Nici măcar sirenele surori, pentru că nu mai avea cine să danseze pe muzica lor.

Doar Della îi mai rămăsese alături și îi atrăgea atenția în fiecare zi:

— Rudy, nu e bine ce faci! Câteva scoici nu înseamnă mare lucru pentru tine. Pentru toți ceilalți însă ar însemna foarte mult. Nu mai sunt scoici aproape deloc în întreg regatul mării. Dă-le și lor câteva!

— Nu mă supăra, steluțo! îi răspundea crabul. Am crezut că înțelegi cât de important este pentru mine castelul visurilor mele!

Așa că, de la o vreme, Della nu a mai spus nimic.

Nu a trecut mult și a venit și ziua cea mare. Rudy strânsese toate scoicile de care avea nevoie pentru castel. Fericit, a început să îl construiască. Doar că Rudy nu își imaginase nicio clipă că îi va fi atât de greu. Trebuia să ia pe rând fiecare scoică și să o lipească de următoarea. Treaba mergea atât de încet, încât, după două săptămâni de muncă, Rudy nu reușise să ridice nici măcar un zid. Văzându-l cât de tare se chinuie, Della s-a gândit într-o seară să îi facă o surpriză. I-a adunat pe toți prietenii lor și i-a întrebat dacă n-ar vrea să îi dea o mână de ajutor bietului crab. În amintirea vremurilor bune pe care le trăiseră împreună, toți au

hotărât să lase supărarea la o parte și să contribuie la împlinirea visului lui Rudy. Pești, creveți, pisici-de-mare și rechini, a ajutat fiecare cu ce a putut și într-o singură noapte s-a ridicat tot castelul. Apoi prietenii au plecat.

Rudy era în culmea fericirii și nu știa cum să le mulțumească. A vrut să dea o mare petrecere în castel și i-a invitat pe toți. A pregătit zeci de siropuri de coral și a copt tăvi multe cu briose cu scoici, dar nimeni n-a venit. I-au transmis ba că sunt oboșiți, ba că au altă treabă. Chiar și sirenele surori au spus că sunt răgușite și nu pot cânta.

Rudy s-a supărat atât de tare, încât a vorbit urât chiar și cu Della, steluța-de-mare, care a plecat și l-a lăsat singur în castelul lui de scoici. Rudy se uita la zidurile uriașe, colorate, puternice, strălucitoare și se gândea că totul ieșise exact așa cum visase. Dar... nu era fericit. Și-a dat seama că își pierduse prietenii pentru că se purtase urât cu ei. Se simțea singur și dintr-odată i s-a făcut dor de căsuța lui din alge. Ar fi vrut să fie împreună cu Della, steluța-de-mare, și cu toți prietenii lor. Ar fi vrut să mănânce toți briose și să bea sirop, să cânte împreună cu sirenele surori ori să danseze pe muzica lor. Da, atunci era fericit. Acum avea castelul pe care și-l dorise, dar fericit nu mai era.

Și atunci Rudy a înțeles ce avea de făcut. A fugit la Della, și-a cerut scuze pentru purtarea lui și a rugat-o să îl ajute. Împreună au dărâmat întregul castel, scoică cu scoică. Au pus toate scoicile înapoi în saci și au lăsat câte un sac la ușa fiecărui prieten. Dimineață, când s-au trezit, peștișorii, creveții, pisicile-de-mare și rechinii pitici au găsit cadoul, care era însoțit de un bilețel

Norișorul roz

Pe cerul albastru, într-o casă de nori mare și albă, trăiau șase norișori frați. Cinci dintre ei erau gri, iar unul era roz. Cei gri glu-meau mereu pe seama celui roz, pentru că era altfel. Nu numai că era roz, dar atunci când norișorii făceau ploaie, el nu putea să stoarcă nici măcar o picătură. Oricât de tare se străduia... Și toți norișorii râdeau de el. În cerul imens, nimeni nu mai văzuse vre-odată un norișor roz, din care nici măcar nu curgea ploaie. Toți erau albi sau gri și știau să facă ploi, furtuni sau zăpadă.

Norișorul roz era tare supărat și nu înțelegea de ce el este altfel. Își dorea din tot sufletul să fie alb sau gri, așa cum erau ceilalți, și să poată face și el ploaie.

Degeaba își întreba mama și tatăl cum de s-a născut așa. Părinții nu știau ce să-i spună. Așa că, într-o zi, a hotărât că tre-buie să afle adevărul. Orice ar fi!

Prima dată s-a dus la Soare. Se gândea că, fiind atât de impor-tant, îi va oferi o explicație. Dar soarele nu i-a dat nicio lămurire. A ridicat din umeri și și-a continuat treaba: avea de încălzit repe-de întreg pământul pentru că era o dimineață frumoasă de vară.

Atunci, norișorul roz s-a gândit să meargă să întrebe Luna. Nici aceasta, însă, nu a știut să-i spună de ce era el altfel și l-a poftit să plece iute de acolo pentru că avea o întâlnire importantă cu stelele. Decideau împreună cât de tare vor lumina noapte următoare.

Norișorul și-a mai încercat norocul și la Fulger, dar nici acesta nu a știut să-i răspundă la întrebări. În plus, se grăbea să ajungă acasă la Tunet, unde avea loc o zgomotoasă petrecere aniversară. Fulger și Tunet aveau câteva zile de vacanță și în acest timp nu făceau altceva decât să petreacă.

Norișorul roz era atât de supărat că nu a izbutit să afle nimic, încât s-a hotărât să ceară explicații chiar de la Regele Cerului: Curcubeul. Toată suflarea cerului știa că nu exista cineva mai înțelept decât mărețul Curcubeu. „El trebuie să știe!“ s-a gândit norișorul roz. Când a ajuns în fața lui, i-a povestit ce are pe suflețel și l-a rugat să îi dea o explicație. Curcubeul, însă, i-a spus doar atât:

